

Arrest

nr. 301 249 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 6 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. PAQUOT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 december 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 december 2021 om internationale bescherming. Op 9 juni 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 juni 2023 aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtun te zijn. Je bent afkomstig uit Ibrahimkhail, district Pul e Khumri, provincie Baghlan en je haalde de volgende feiten aan in het kader van je verzoek om internationale bescherming:

Drie maanden voor de val van de voormalige overheid werd je benaderd door de taliban die je hulp nodig hadden met het dragen van wapens en die wilden dat je voor hen zou vechten. Als je niet luisterde, zouden ze je dwingen een zelfmoordaanslag te plegen.

Een maand voor je vertrek eisten de taliban dat jullie het huis aan hen zouden afstaan. Jullie wilden dat niet, maar onder dwang verlieten jullie het huis en verhuisden jullie naar je paternale oom M(...) M(...) die ook in het dorp woont. Een paar dagen later werd jullie huis aangevallen door vliegtuigen. Nadien is je familie begonnen om een nieuw huis te bouwen naast jullie vernielde huis.

Tien dagen voor de val van de voormalige overheid heb je Afghanistan verlaten. Van Afghanistan reisde je via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar je aankwam op 14 december 2021 en drie dagen later verzocht om internationale bescherming bij de asielinstanties.

Toen je een maand in België was, kwamen de taliban via dorpelingen te weten dat je in Europa bent. Sinds dat moment komen ze twee of drie keer per week naar je vader en vragen ze hem waar je bent. Ze willen dat hij je terug naar Afghanistan haalt en nemen hem soms voor een of twee dagen mee.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je enerzijds de taliban omdat je vroeger wapens voor hen hebt verplaatst en anderzijds zullen ze je doden omdat je tijd hebt doorgebracht met niet moslims en ze je beschouwen als afvallige. Ze zullen je niet met rust laten en bommen aan je vastbinden.

Ter ondersteuning voor je verzoek om internationale bescherming legde je de volgende documenten neer: negen foto's van in België, een kopie van rapporten van je school, drie originele documenten van het rode kruis, vier foto's van je verwoeste huis in je dorp.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Je legde drie documenten neer van het rode kruis. Deze drie documenten werden opgesteld door je sociaal assistent, een begeleider en de coördinator. Ze bevatten een beschrijving van je karakter en je persoonlijkheid, alsook dat je angstig bent en verlegen, wat een invloed heeft op je dagdagelijkse contacten met andere mensen. Er wordt in gesteld dat wanneer je iemand niet kent, je je niet op je gemak voelt en dat de stress voor je asielprocedure een invloed kan hebben op het interview, dat je eventueel bepaalde details weglaat, dat er tegenstellingen kunnen zijn of verwarring. Aan het begin van het gehoor werd er gepolst hoe het met je ging en werd er de tijd gekomen om over een aantal neutrale onderwerpen te praten. Je haalde aan dat je je goed voelde. Op het einde van het gehoor werd er gevraagd of je zelf nog iets wilde toevoegen of commentaar geven over hoe het gesprek was verlopen. Je zei van niet, maar dat je heel blij bent hier in België en niet terug naar Afghanistan wilt. Je gaf aan dat je goed al de redenen had kunnen vertellen waarom je niet kan terugkeren naar Afghanistan. (npo p. 2, 3, 23) Er kan dus gesteld worden dat je in staat was om je verhaal te vertellen, ondanks je verlegenheid en de stress.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit jouw verklaringen voor het CGVS blijkt dat je jouw land ontvluchtte wegens vrees voor de taliban omdat ze je hadden gedwongen om wapens te dragen. Je haalde als vrees bij terugkeer ook verwestersing aan. Na grondig onderzoek van je asielrelaas dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste legde je tegenstrijdige verklaringen af over wat de taliban juist van je wilden en van plan waren. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had je verteld dat de taliban enkel wilden dat je wapens voor hen droeg. Er waren geen andere feiten die ertoe hadden geleid dat je bent vertrokken uit Afghanistan, je werd niet bedreigd maar je moest wel dag en nacht helpen. (Vragenlijst DVZ, rubriek 3.5) Tijdens je gehoor op het CGVS zei je meermaals dat de taliban wilden dat je voor hen vocht en in het geval je zou weigeren zouden ze je een zelfmoordaanslag laten doen op de checkpoint in de buurt. (notities persoonlijk onderhoud (npo) p. 5, 11, 21) Wanneer je werd gewezen op het verschil in je verklaringen, antwoordde je dat je niet voldoende tijd had gehad om alles uit te leggen op de DVZ en dat je had moeten samenvatten. Gewezen op het feit dat er expliciet werd gevraagd of er nog andere dingen waren gebeurd en je had geantwoord "neen, ik werd niet bedreigd", gaf je aan dat de tolk het misschien niet verstaan had. (npo p. 22) Echter, op het einde van je gesprek op de DVZ hebben ze je verklaringen aan je voorgelezen in het Pashtu. Er kan niet ingezien worden waarom je een misverstand of fout toen niet had kunnen rechtzetten. Daarenboven gaf je aan het begin van het gehoor op het CGVS zelf aan dat er een fout stond in de notities van het gesprek op de DVZ. Je had dat opgemerkt toen je die samen met je advocaat aan het overlopen was. Er werd vervolgens expliciet gevraagd door de protection officer of dit de enige fout was in de notities van de DVZ. Je zei: "ja, misschien, dat is het." (npo p. 4, 5) Dat je pas aangaf dat de verklaring op de DVZ in verband met wat de taliban wilden een misverstand was op het moment dat je geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid in je verklaringen, is niet aannemelijk en serieus te noemen. Het feit dat je geen consistente verklaringen aflegde over de wensen en eisen van de taliban naar jou toe, doet reeds twijfel rijzen over de geloofwaardigheid van je verhaal.

Ten tweede zijn je verklaringen over de taliban die wilden dat je wapens hielp dragen allesbehalve logisch of plausibel. Toen de taliban je de eerste keer vroegen om wapens voor hen te dragen, kwamen ze naar je toe op het veld en hadden ze de wapens bij. (npo p. 17, 18) Het is opmerkelijk dat ze zo meteen ter zake kwamen en de wapens bij hadden en je niet eerst op voorhand benaderden om te zien of je überhaupt interesse had om hen te helpen en wat je visie en bij uitbreiding die van je familie is over de taliban.

Er werd gevraagd waarom de taliban juist jou nodig hadden om te helpen met het dragen van de wapens. Het kwam door de opportune ligging van je huis. Het ligt namelijk 30 minuten van de basis van de taliban en aan de weg. (npo p. 11, 16, 19, 20) Indien je enkel en alleen benaderd werd omdat je huis op een strategische plaats lag, kan nog steeds niet ingezien worden waarom jouw hulp zo cruciaal was voor de taliban. Toen je de eerste keer wapens vervoerde met de taliban waren ze met een groep van tien tot elf mannen. Samen met de groep droeg je de wapens naar een dorp dat 40 minuten tot een uur verderop ligt, Sahbudin. Daar liet je de wapens achter in een base van de taliban waarna je alleen huiswaarts keerde. (npo p. 18, 19) Je deed dit soms wel vier keer per week, ook 's nachts. (npo p. 17, 19) De vraag kan gesteld worden waarom de taliban jou juist nodig hadden om mee wapens te dragen, ze waren immers met een hele groep. Er kan niet ingezien worden waarom de taliban de wapens niet zonder jouw hulp konden verplaatsen.

Een maand voor je vertrek uit Afghanistan verhuisde je naar het huis van je paternale oom, zo een vijftal minuutjes van je eigen huis vandaan. Ook toen deden de taliban nog beroep op jou om wapens te helpen dragen. Ze zouden eerst langs jouw ouderlijke huis passeren en de wapens die verplaatst moesten worden daar even neerleggen.

Vervolgens zouden twee talibs naar het huis van je paternale oom komen om je te halen zodat je mee kon helpen dragen. (npo p. 19, 20) Zoals reeds vermeld, is het weinig aannemelijk dat een groep van tien talibs een jongeman nodig leken te hebben om mee wapens te vervoeren. Het is nog minder aannemelijk dat ze jou speciaal kwamen halen in het huis van je oom, dat niet eens op de route lag naar Shahbudim, en dat terwijl ze de wapens tijdelijk in je ouderlijke huis konden achterlaten indien ze niet alles in een keer

konden dragen. Je maakte op geen enkele manier duidelijk waarom de taliban de wapens niet zonder jouw hulp konden verplaatsen.

Wat nog meer vragen oproept, is het gegeven dat de taliban je meteen hun opslagplaats in Shahbudin toonden. Je zei dat de taliban daar een basis hadden, een groot huis waar wapens gestockeerd werden en waar ze ook verbleven. Niemand mocht daar binnen gaan, ook jij bent niet binnen geweest, want de taliban vreesde dat vliegtuigen hun base zouden bombarderen. (npo p. 19, 20) Het is niet logisch dat de taliban je zomaar hun wapenopslagplaats toonden. Je was immers een jongeman die ze even ervoor van het veld hadden gepikt, die tegen zijn zin hielp, weinig interesse had in de madrassa, 'gekozen' werd omdat je huis toevallig op een handige plek lag en daarenboven bedreigd werd zelfmoord te moeten plegen indien je niet zou meewerken met hen. Er kan niet ingezien worden waarom de taliban je een dermate belangrijke plek zouden tonen en het risico namen dat je het aan iemand zou doorvertellen, des te meer omdat je op geen enkele manier blijf gaf van interesse in de taliban of hun visie. Dat de taliban volgens jou verklaringen zo onvoorzichtig te werk gingen, doet verdere twijfels ontstaan over de geloofwaardigheid van je verhaal.

Ten derde zijn je verklaringen over wat er na je vertrek is gebeurd weinig aannemelijk. In de periode na je vertrek zijn de taliban je niet meer komen halen om wapens te veroveren. Pas toen je al een maand in België was, zijn de taliban naar je thuis gekomen om te vragen aan je vader waar je was en waarom hij je naar Europa had gestuurd. De taliban waren dit te weten gekomen nadat andere dorpingen die info hadden doorgegeven. Sinds dat moment komen de taliban twee tot drie keer per week naar je huis en nemen ze soms je vader mee voor een paar dagen. Ze willen namelijk dat je vader je terug naar Afghanistan haalt. (npo p. 11, 12, 13, 14, 21)

In je verklaringen hierover vallen en aantal zaken op. Zo is het vreemd dat de taliban pas doorhadden dat je vertrokken was nadat je al een maand in België was toegekomen, dus ongeveer een half jaar na je vertrek. Gezien ze je tot aan je vertrek meermaals per week nodig hadden om wapens te vervoeren, lijkt het wel heel toevallig dat ze je plots niet meer nodig hadden, net vanaf het moment dat jij vertrok uit Afghanistan. Dit is weinig aannemelijk.

Daarenboven kan niet ingezien worden waarom de taliban sinds een maand na je aankomst in België je vader nog steeds lastig vallen in de hoop dat hij je terug naar Afghanistan zou laten komen. Je maakte niet duidelijk waarom de taliban zo veel tijd en moeite steken om je terug in Afghanistan te krijgen. Gevraagd wat de taliban juist willen bereiken door je vader te blijven lastigvallen, gaf je toe dat je het niet weet, maar het zijn hun regels. Je vader heeft je er niets over verteld. (npo p. 12) Je werd nogmaals gevraagd waarom jij zo belangrijk bent in de ogen van de taliban dat ze je vader nog steeds komen opzoeken. Je zei dat het was omdat je naar België bent gekomen en je vader je wegstuurde. (npo p. 15)

Daarenboven ben je amper op de hoogte van deze benaderingen, en dat ondanks de frequentie. Je weet bijvoorbeeld niet wanneer ze de laatste keer zijn langsgekomen. Je vader vertelt je er zelf niets over want hij wil je niet droevig maken. Je weet deze dingen via je broer en je buurman, maar ook je broer is zuinig met de details. Je hebt je vader er zelf nooit vragen over gesteld. (np po. 12, 13) Dat je niet meer informatie hebt gevraagd over wat er net gebeurd zou zijn, lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor je geloofwaardigheid andermaal op ernstige wijze wordt aangetast. De taliban zou immers specifiek naar jou op zoek zijn geweest en dit zou de rechtstreekse aanleiding voor jouw vlucht uit het land hebben gevormd. Dat je vervolgens niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de nasleep die een grote impact op en verregaande gevolgen voor jouw familie zouden hebben gehad, kan weinig overtuigen.

De hierboven gedane vaststellingen versterken stuk voor stuk de beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die je beweerde gehad te hebben met de taliban. Bijgevolg maak je geen nood aan internationale bescherming aannemelijk omwille van problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de

machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft je echter in gebreke.

Je haalde aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden omdat je in Europa tijd hebt doorgebracht met niet moslims en de taliban bijgevolg denken dat je de islam verlaten hebt. (npo p. 11, 12, 22) Uit je verklaringen werd duidelijk dat je nog steeds moslim bent. Zo probeer je te bidden, maar soms mis je gebedsmomenten omdat je naar school moet gaan. Je gaat niet naar de moskee omdat er geen in de buurt zijn van waar je woont. (npo p. 10) Je neemt ook nog altijd deel aan de ramadan. (npo p.2) Je gaf ook aan dat je in Afghanistan niet de kleren kan dragen die je nu hier in België draagt en waar je aan gewend bent en je baard moet laten groeien. (npo p. 11, 12, 15)

Er moet vooreerst op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang,...) gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en je toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Gezichtsbeharing of het dragen van bepaalde kleren kan niet als fundamenteel recht worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot vervolging of onmenselijke behandeling zou kunnen leiden.

Je vertelde dat je Belgische vrienden hebt en dat je het leven hier gewend bent. Je bent een jaar geleden voor een kleine week naar Oostende gegaan met een groep Belgen. Het was een activiteit die georganiseerd was door het opvangcentrum. Je voelt je hier goed en vindt het fijn. Je gaat naar school en ook daar heb je een paar Belgische vrienden. Je legde foto's neer en je schoolrapport om deze zaken aan te tonen. (npo p. 3, 6, 15) Deze documenten tonen weliswaar aan dat je je probeert te intigeren in België en goed je best doet op school en om Frans te leren. Dit betekent echter niet automatisch dat je verwesterd bent. Het is eerder een onderdeel van het te verwachten integratieproces van een verzoeker om internationale bescherming in België.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot bijna 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelde je dat je twee tot drie keer per week contact hebt met je familie. (npo p. 9) Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je bent in België als niet begeleide minderjarige. De vraag dringt zich op of je in Afghanistan over een netwerk beschikt en er al dan niet als alleenstaande jongere beschouwd moet worden. Je vertelde dat je ouders, broers en zussen nog in je geboortedorp wonen. Ook je paternale oom M(...) M(...) woont daar nog. (npo p. 7, 8) Gezien je familie nog in je dorp verblijft, kan worden aangenomen dat je bij terugkeer naar Afghanistan daar opnieuw terecht kan. Zodoende maak je niet aannemelijk dat je in geval van terugkeer naar Afghanistan 'alleenstaand' zult zijn.

Wat betreft de overige documenten die je hebt voorgelegd in het kader van je procedure en die nog niet eerder in deze beslissing aan bod zijn gekomen, moet het volgende worden opgemerkt. De foto's van je verwoeste ouderlijke huis tonen dat er een huis verwoest werd. Ze bewijzen niet dat het om jouw huis gaat. Zelfs indien de foto's wel met zekerheid tonen dat het om jouw ouderlijk huis gaat, kan het feit dat je huis werd vernield niets veranderen aan de beoordeling van je verhaal over je persoonlijke problemen met de taliban en de inschatting van het risico dat je loopt over vervolging in Afghanistan. De drie

documenten van het Rode Kruis maken melding van het feit dat je verlegen bent en moeite hebt om jezelf open te stellen naar mensen die je niet kent. Nergens uit deze documenten blijkt er een duidelijk vaststaand verband tussen jouw moeilijkheden en het door jou voorgestelde asielrelaas. De informatie van de documenten van het rode kruis is dan ook niet van die aard dat het een ander licht kan werpen op de vaststellingen die werden gedaan in je dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker haalt artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan en betoogt dat er volgens deze bepaling, rekening houdend met verzoekers specifieke profiel, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet correct is gedaan. De adjunct-commissaris begaat volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout “*door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten*”.

Verzoeker vraagt in hooforde dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend.

Hij wijst vooreerst op zijn kwetsbaarheid, met inbegrip van zijn leeftijd en psychologisch profiel, en stelt, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat deze in aanmerking moet genomen worden bij zowel het verloop van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), als bij de analyse van zijn verklaringen. Verzoeker meent uit lezing van de bestreden beslissing af te leiden dat de adjunct-commissaris hem “*een gebrek aan details*” verwijt, maar niet dat hij zichzelf heeft tegengesproken. Verzoeker wijst erop dat hij getuigenverklaringen neerlegde van medewerkers van het centrum waar hij verblijft, die verklaarden dat hij verlegen is en aan grote angsten lijdt, waardoor hij niet vloeiend en openlijk kan spreken. Hij stelt dat met deze elementen, die werden meegedeeld voordat hij zijn verhaal deed, rekening had moeten worden gehouden zowel bij het verloop van het onderhoud als bij de beoordeling van zijn verklaringen, zoals ook door zijn advocaat aan het einde van het gehoor zou zijn opgemerkt. Verzoeker stelt dat het volstrekt onbegrijpelijk is hoe zijn profiel op een geldige wijze in aanmerking werd genomen wanneer hij meerdere getuigenverklaringen neerlegt waarin wordt uitgelegd dat hij een gebrek aan details en precisie kan vertonen, en de adjunct-commissaris vervolgens een negatieve beslissing neemt die uitsluitend op dit verwijt is gebaseerd.

Tevens stelt verzoeker dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een “*zogenoemde tegenstrijdigheid*” in zijn verklaringen, het feit dat hij niet kan verklaren waarom de taliban hem hebben aangesproken en het feit dat hij niet kan verklaren waarom de taliban nog steeds naar hem op zoek zijn. Verzoeker stelt dat er geen rekening gehouden werd met zijn standpunt en de gebeurtenissen niet vanuit zijn perspectief werden geanalyseerd. Verzoeker betoogt dat hij nochtans aangaf welke wapens de taliban bij zich hadden, hoe ze deze vervoerden, en waar ze heen gingen. De adjunct-commissaris analyseert deze elementen niet en kan zijn beslissing niet grotendeels baseren op het feit dat een adolescent, die ten tijde van de feiten vijftien jaar oud was, de *modus operandi* van de taliban niet kan uitleggen, aldus verzoeker.

Aangaande de tegenstrijdigheid die de adjunct-commissaris vaststelt in verzoekers verklaringen laat verzoeker het volgende gelden:

“Volgens het CGVS legde N(...) tegenstrijdige verklaringen af over wat de taliban juist van hem wilden en van plan waren. Het CGVS verwijt verzoeker dat hij bij de DVZ niet had verteld dat de Taliban wilden dat hij een zelfmoordaanslag zou plegen of aan hun zijde zou vechten als hij weigerde wapens te dragen. Volgens het CGVS kan er niet ingezien worden waarom N(...) een misverstand, of fout toen niet had kunnen rechtzetten (bestreden beslissing, p. 2).

Allereerst vergist het CGVS zich wanneer het spreekt over een “fout” of “misverstand”, want het gaat niet om een van beide, maar om een gebrek aan precisie van de kant van N(...).

Vervolgens moet bij het lezen van de NPO twee belangrijke punten worden opgemerkt. Ten eerste legt N(...) uit dat hij voor het gesprek bij DVZ door zijn raadvrouw niet was voorbereid, omdat hij er nog geen had. Ten tweede zei hij, toen hem werd gevraagd correctie aan te brengen in dit eerste verhoor:

“(...)” (NPO, p. 5)

Het CGVS kan dus niet zeggen dat verzoeker zichzelf heeft tegengesproken of te laat heeft gecorrigeerd, aangezien hij vanaf het begin van het onderhoud zijn verklaringen tegenover de DVZ heeft aangevuld door uit te leggen dat hij gedwongen was wapens te dragen, omdat hij anders een zelfmoordaanslag had moeten plegen.

Tot slotte merkte zijn raadvrouw aan het eind van het gesprek op dat N(...) haar na een gesprek bij DVZ had uitgelegd dat hij toen niet had verteld dat hij al door de Taliban was bedreigd, omdat hij van mening was dat hij, afgezien van het dragen van wapens (wat hij niet vrijwillig deed, maar wat hem voor de hand leek te liggen omdat het de reden was voor zijn vertrek uit het land), nooit door de Taliban was bedreigd (NPO, p. 23).

De eerste reden voor deze negatieve beslissing is dus ongegrond.”

Voorts stelt verzoeker het volgende aangaande zijn verklaringen over de taliban die wilden dat hij zou helpen wapens te dragen:

“Het CGVS vindt het verbazend dat de Taliban N(...) de eerste keer aanspraken zonder zich er eerst van te verzekeren dat hij geïnteresseerd was om hen te helpen. Het begrijpt niet waarom de Taliban absoluut wilden dat N(...) hen zou helpen bij het vervoer van wapens. Het begrijpt evenmin waarom de Taliban hem hun opslagplaats toonden (bestreden besluit, pp. 2 en 3).

Om te beginnen heeft het CGVS helemaal geen rekening gehouden met de context in N(...)’s dorp en met zijn profiel. N(...) heeft tijdens het onderhoud meermaals uitgelegd dat de Taliban deden wat zij wilden en dat zij de macht hadden in het dorp (NPO, pp. 16 en 21). Bovendien was N(...) toen een jonge, beïnvloedbare tiener die geconfronteerd werd met een indrukwekkende gewapende groep. Het lijkt dan ook volkomen logisch dat de Taliban zich niet hoefde te vergewissen of N(...) “überhaupt interesse” had om hen te help, want het lijkt integendeel volkomen onlogisch om voor te stellen dat N(...) het bevel van de Taliban had kunnen weigeren.

Vervolgens, met betrekking tot het feit dat de Taliban zijn hulp nodig hadden om wapens te vervoeren, gelooft N(...) dat de belangrijkste reden de ligging van zijn huis was, dat, zoals hij meermaals heeft gezegd, strategisch gelegen was. Bij het lezen van de beslissing van het CGVS, dat geen genoegen neemt met deze verklaring, denkt N(...) blijkbaar ook dat het een manier was voor de Taliban om hem te benaderen en hem na verloop van tijd misschien te overtuigen om zich bij hen aan te sluiten. Bovendien legt N(...) het geval uit van 3 jongens die de bevelen van de Taliban niet wilden uitvoeren en daarom stierven (NPO, p. 16). N(...) vindt het dan ook volkomen logisch dat de Taliban hem eerst benaderen met het aanbod wapens te vervoeren, om te zien of hij gehoorzaam zou zijn, voordat ze hem uiteindelijk andere opdrachten konden toevertrouwen. Dit is waarschijnlijk de reden waarom ze hem bleven ophalen bij zijn oom – die op slechts 5 of 6 minuten lopen van zijn huis lag (NPO, p. 7) – aangezien N(...) al enkele maanden gehoorzaam was. N(...) heeft ook gezegd dat de Taliban hem probeerden te overtuigen (NPO, p. 21). Er moet ook rekening worden gehouden met de tijdelijkheid van de gebeurtenissen: N(...) legt uit dat de Taliban zeker meer wapens moesten vervoeren toen ze zich voorbereidden op een strijd (NPO, p. 16). De Taliban benaderden N(...) echter vlak voor de machtsovername, wat zeker betekent dat de Taliban al zoveel mogelijk wapens in hun basis wilden hebben om mee te vechten.

Tot slot legde N(...) uit dat de Taliban hem hun opslagplaats van buitenaf hadden laten zien en hem hadden gezegd dat als hij die aan iemand zou laten zien, ze hem dat niet zouden toestaan (NPO, p. 21).

N(...) durfde het aan niemand te vertellen en heeft dat ook nooit gedaan.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, zijn de verklaringen van N(...) dus consistent: hoewel hij nooit beweerd heeft de strategie van de Taliban te kunnen verklaren, meent hij, aangezien het CGVS hem dat vraagt, dat het helemaal niet onlogisch is dat de Taliban hem eerst benaderen door hem te vragen een gemakkelijk werkje te doen (wapens vervoeren), erop aandringen dat hij dat gedurende verscheidene weken (en meermaals) doet, en ten slotte proberen hem ervan te overtuigen zich bij hen aan te sluiten.”

Verzoeker stelt met betrekking tot de gebeurtenissen na zijn vertrek als volgt:

“Het CGVS vindt het onlogisch dat de Taliban een maand na zijn aankomst in België toevallig weer op zoek gaan naar N(...). Het begrijpt niet waarom de Taliban zoveel moeite doen om hem te vinden. Het verwijt N(...) ook dat hij niet veel details kan geven over de bedreigingen waarvan zijn familie het slachtoffer is en de frequentie van die bedreigingen (bestreden beslissing, p. 3).

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat N(...) niet inziet hoe hij zou kunnen verklaren waarom de Taliban zijn familie een maand na zijn aankomst in België begonnen te bedreigen of waarom zij zoveel moeite doen om hem te vinden. Dit zijn redenen die bij de Taliban horen en N(...) begrijpt niet hoe hij een verklaring zou kunnen geven die het CGVS zou rechtvaardigen.

Bovendien, zoals opgemerkt in de interventie van zijn raadvrouw – die volledig genegeerd werd – duurde de reis van N(...) 4 maanden, wat betekent dat de Taliban pas 5 maanden na zijn vertrek naar hem op zoek gingen: het is moeilijk voor te stellen dat N(...), net nadat de Taliban de macht hadden overgenomen en deze nieuwe “regering” hadden georganiseerd, het eerste en belangrijkste doelwit van de Taliban was. Dus nu hun macht gevestigd is en ze in het hele land actief zijn, is het gemakkelijker te begrijpen waarom de Taliban N(...)’s familie bedreigen, want ze hoeven alleen maar door het dorp te gaan, waar ze sterk aanwezig zijn, en N(...)’s vader eraan te herinneren dat zijn zoon zich moet overgeven. Als N(...) had uitgelegd dat de Taliban sinds zijn vertrek integendeel nooit hadden geprobeerd hem te vinden of zijn familie te bedreigen, zou het CGVS hem dat zeker hebben verweten of hebben gezegd dat zijn vrees niet meer actuele was, of dat N(...) niet geïnteresseerd was in zijn problemen in Afghanistan.

Ten slotte kan N(...) niet meer informatie geven over de gebeurtenissen en bedreigingen die zijn familie sinds zijn vertrek heeft ondergaan: zoals hij uitlegde, wil zijn vader hem niet ongerust maken dus vertelt hij hem niets, en de enige informatie die hij via zijn broer en buurman heeft verkregen heeft hij doorgegeven aan het CGVS (NPO, pp. 13 en 14). In Afghanistan staat dit begrip bekend als “musafer”, d.w.z. mensen die buiten het land wonen en die cultureel al als zwak en kwetsbaar worden beschouwd en daarom niet verder bezorgd moeten worden.”

Aangaande het vermeende risico op vervolging bij terugkeer uit Europa laat verzoeker het volgende gelden:

“Het blijkt uit verschillende rapporten dat de Taliban allen die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen: “(…)” (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, April 2022, pp. 80-81).

Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022: “(…)”

Volgens het CGVS: “(…)” (bestreden beslissing, p. 9)

De conclusie van het CGVS is volledig verkeerd.

Ten eerste analyseert het CGVS de europeanisering van N(...) enkel in termen van subsidiaire bescherming, terwijl uw Raad in zijn recente arresten dit element analyseert als een risico op vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, en dus van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Ten tweede blijkt, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, uit alle door N(...) aangevoerde elementen dat hij zich sinds hij Afghanistan bijna twee jaar geleden verliet, heeft ontwikkeld als een jonge Belgische tiener, omringd door zijn vrienden, gepassioneerd door school (die zijn schoolopleiding boven religie stelt).”

In subsidiaire orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Hij vangt zijn betoog aan met een korte theoretische beschouwing bij artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en voert vervolgens een uitgebreid betoog over het risico op ernstige schade als bepaald in 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet als gevolg van de precaire socio-economische en de humanitaire situatie.

Daarna gaat verzoeker omstandig in op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstige schade als bepaald in 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 11 december 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waaraan gerefereerd

wordt in de bestreden beslissing, alsook het rapport 'Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan' van juni 2023 als nieuw element.

2.2.2. Ter terechtzitting van 18 december 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een brief van een leerkracht van zijn voormalige school van 14 december 2023 voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, verlaten te hebben wegens problemen met de taliban. Ongeveer drie maanden voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021 zou verzoeker benaderd zijn door de taliban, omwille van de strategische ligging van zijn huis. De taliban zouden zijn hulp nodig gehad hebben bij het dragen van wapens en zouden gewild hebben dat verzoeker voor hen vocht. Verzoeker zou de taliban ongeveer drie maanden lang geholpen hebben, soms tot viermaal per week, ook 's nachts. Ongeveer een maand voor de val van de voormalige overheid zouden de taliban geëist hebben dat verzoeker en zijn familie hun huis afstonden aan de taliban. Onder dwang zouden verzoeker en zijn familie hun huis verlaten hebben en verhuisd zijn naar het huis van verzoekers oom M. M., die in hetzelfde dorp woont. Enkele dagen later zou verzoekers huis vernield zijn door vliegtuigen. Ook wanneer verzoeker bij zijn oom woonde, zouden de taliban nog beroep op hem gedaan hebben. Tien dagen voor de machtsovername van de taliban zou verzoeker op aandringen van zijn vader Afghanistan verlaten hebben en na een reis van vier maanden in België zijn aangekomen. Toen verzoeker een maand in België was, zouden de taliban via dorpelingen te weten gekomen zijn dat verzoeker in Europa verblijft. Sindsdien zouden de taliban twee- tot driemaal per week verzoekers vader opzoeken met de vraag waar verzoeker is. De taliban zouden bij deze bezoeken verzoekers vader slaan en hem soms voor een of twee dagen meenemen. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst gedood te worden door de taliban, die hem ervan zouden beschuldigen ongelovig te zijn geworden na zijn verblijf in Europa.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hieraan op passende wijze tegemoet te komen werden er hem in de kader van de behandeling van zijn verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend. Er werd verzoeker een voogd toegewezen en het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. De Raad stelt vast dat verzoeker aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd verteld dat er één of twee pauzes zouden worden gehouden, afhankelijk van de duur van het onderhoud, maar dat hij op elk moment zelf om een pauze mag vragen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het

persoonlijk onderhoud, p. 4), een mogelijkheid waarvan hij evenwel geen gebruik maakte. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 5 april 2023 was verzoeker zestien jaar oud en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die feiten van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Er was ook bijstand van een tolk Pasjtöe en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden op het einde van het persoonlijk onderhoud hun opmerkingen geven.

Tevens blijkt uit de bestreden beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud dat het CGVS rekening heeft gehouden met de drie documenten van medewerkers van het Rode Kruis die verzoeker heeft neergelegd (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Documenten', nr. 3). Hierin kan worden gelezen dat verzoeker angstig en verlegen is, hij zich bij nieuwe mensen niet op zijn gemak voelt en de stress een invloed kan hebben op het interview, namelijk dat er hierdoor eventueel door verzoeker bepaalde details kunnen worden weggelaten en dat er zich verwarring of tegenstrijdigheden kunnen voordoen. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker in staat was om de hem gestelde vragen te begrijpen en erop te antwoorden en dat hij details kon verschaffen over de door hem voorgehouden gebeurtenissen, alsook dat hij deze op een gestructureerde wijze kon uiteenzetten (*ibid.*, p. 11-22). Verzoeker verklaarde tevens dat hij zich goed voelde (*ibid.*, p. 2) en maakte geen opmerking dat hij niet in staat zou zijn geweest om het gehoor te ondergaan. Evenmin maakte zijn advocaat of zijn voogd een dergelijke opmerking. Op het einde van zijn persoonlijk onderhoud bevestigde verzoeker dat hij alle problemen waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst heeft kunnen vertellen en dat hij de *protection officer* en de tolk goed begrepen heeft (*ibid.*, p. 22). Aldus kan samen met de adjunct-commissaris worden vastgesteld dat verzoeker in staat was zijn verhaal te vertellen, ondanks zijn verlegenheid en stress.

Verzoeker toont voorts niet aan dat er *in casu* bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze eventuele bijkomende steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan.

Gelet op het voorgaande kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming gerespecteerd werden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen in dit kader.

De Raad kan de adjunct-commissaris vervolgens bijtreden waar hij als volgt op goede gronden motiveert: *"Ten eerste legde je tegenstrijdige verklaringen af over wat de taliban juist van je wilden en van plan waren. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had je verteld dat de taliban enkel wilden dat je wapens voor hen droeg. Er waren geen andere feiten die ertoe hadden geleid dat je bent vertrokken uit Afghanistan, je werd niet bedreigd maar je moest wel dag en nacht helpen. (Vragenlijst DVZ, rubriek 3.5) Tijdens je gehoor op het CGVS zei je meermaals dat de taliban wilden dat je voor hen vocht en in het geval je zou weigeren zouden ze je een zelfmoordaanslag laten doen op de checkpost in de buurt. (notities persoonlijk onderhoud (npo) p. 5, 11, 21) Wanneer je werd gewezen op het verschil in je verklaringen, antwoordde je dat je niet voldoende tijd had gehad om alles uit te leggen op de DVZ en dat je had moeten samenvatten. Gewezen op het feit dat er expliciet werd gevraagd of er nog andere dingen waren gebeurd en je had geantwoord "neen, ik werd niet bedreigd", gaf je aan dat de tolk het misschien niet verstaan had. (npo p. 22) Echter, op het einde van je gesprek op de DVZ hebben ze je verklaringen aan je voorgelezen in het Pashtu. Er kan niet ingezien worden waarom je een misverstand of fout toen niet had kunnen rechtzetten. Daarenboven gaf je aan het begin van het gehoor op het CGVS zelf aan dat er een fout stond in de notities van het gesprek op de DVZ. Je had dat opgemerkt toen je die samen met je advocaat aan het overlopen was. Er werd vervolgens expliciet gevraagd door de protection officer of dit de enige fout was in de notities van de DVZ. Je zei: "ja, misschien, dat is het." (npo p. 4, 5) Dat je pas aangaf dat de verklaring op de DVZ in verband met wat de taliban wilden een misverstand was op het moment dat je geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid in je verklaringen, is niet aannemelijk en serieus te noemen. Het feit dat je geen consistente verklaringen aflegde over de wensen en eisen van de taliban naar jou toe, doet reeds twijfel rijzen over de geloofwaardigheid van je verhaal."*

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat waar de adjunct-commissaris van oordeel is dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde, dit eerder een gebrek aan

precisie betreft. Zoals blijkt uit het administratief dossier en zoals correct geanalyseerd door de adjunct-commissaris, heeft verzoeker desgevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) wel degelijk aangegeven dat hij niet bedreigd werd door de taliban en dat er zich buiten het feit dat hij gevraagd werd wapens te dragen, geen andere feiten hebben voorgedaan waardoor hij gedwongen werd Afghanistan te verlaten (AD, stuk 5, vragenlijst, vraag 3.5). Waar verzoeker deze eerdere verklaringen op het CGVS betwistte na confrontatie ermee en opperde dat de tolk hem misschien niet goed had verstaan, blijkt niet dat hij dit bij de DVZ rechtzette wanneer zijn verklaringen aan hem werden voorgelezen, noch dat hij deze fout meldde bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). De voorgaande motieven van de bestreden beslissing zijn dan ook pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad als de zijne beschouwd. Verzoeker doet hieraan geen afbreuk door in zijn verzoekschrift op te merken dat hij tijdens het gesprek bij de DVZ nog niet over een raadvrouw beschikte die hem hierop had kunnen voorbereiden en dat hij aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn eerdere verklaringen heeft "aangevuld" door uit te leggen dat hij gedwongen werd wapens te dragen omdat hij anders een zelfmoordaanslag had moeten plegen. De loutere omstandigheid dat verzoeker niet op het interview bij de DVZ werd voorbereid door een advocaat doet niets af aan de verwachting dat hij te allen tijde waarachtige en coherente verklaringen aflegt over de feiten die hij aanvoert ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, waarop hij voorafgaand aan dit interview ook uitdrukkelijk werd gewezen (AD, stuk 5, vragenlijst, voorafgaand advies). Door erop te wijzen dat hij zijn verklaringen heeft "aangevuld" verklaart verzoeker voorts niet waarom hij bij de DVZ niet aangaf dat zijn verklaringen een fout bevatten nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Pasjtoe, noch waarom hij dit evenmin heeft aanbracht aan het begin van het persoonlijk onderhoud, toen hem werd gevraagd of bij de DVZ alles correct genoteerd werd, temeer verzoeker toen wel een andere fout opmerkte (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Verzoeker wijst er nog op dat zijn raadvrouw aan het eind van zijn persoonlijk onderhoud opmerkte dat hij haar na het gesprek bij de DVZ "had uitgelegd dat hij toen niet had verteld dat hij al door de Taliban was bedreigd, omdat hij van mening was dat hij, afgezien van het dragen van wapens (wat hij niet vrijwillig deed, maar wat hem voor de hand leek te liggen omdat het de reden was voor zijn vertrek uit het land), nooit door de Taliban was bedreigd". Deze uitleg kan niet overtuigen gelet op verzoekers andersluidende uitleg na confrontatie met zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ, zoals hoger aangehaald.

Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat verzoekers reden van vertrek een van de kernelementen is van zijn verzoek om internationale bescherming en er bijgevolg van verzoeker verwacht mag worden dat hij hierover eenduidige en coherente verklaringen kan afleggen, waartoe hij, door zijn verschil in verklaringen louter toe te schrijven aan een gebrek aan precisie, in gebreke blijft.

De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissing tevens terecht op dat verzoekers verklaringen over de taliban die wilden dat hij wapens hielp dragen niet logisch of plausibel zijn. De adjunct-commissaris licht dit op goede gronden als volgt toe:

"Ten tweede zijn je verklaringen over de taliban die wilden dat je wapens hielp dragen allesbehalve logisch of plausibel. Toen de taliban je de eerste keer vroegen om wapens voor hen te dragen, kwamen ze naar je toe op het veld en hadden ze de wapens bij. (npo p. 17, 18) Het is opmerkelijk dat ze zo meteen ter zake kwamen en de wapens bij hadden en je niet eerst op voorhand benaderden om te zien of je überhaupt interesse had om hen te helpen en wat je visie en bij uitbreiding die van je familie is over de taliban.

Er werd gevraagd waarom de taliban juist jou nodig hadden om te helpen met het dragen van de wapens. Het kwam door de opportune ligging van je huis. Het ligt namelijk 30 minuten van de basis van de taliban en aan de weg. (npo p. 11, 16, 19, 20) Indien je enkel en alleen benaderd werd omdat je huis op een strategische plaats lag, kan nog steeds niet ingezien worden waarom jouw hulp zo cruciaal was voor de taliban. Toen je de eerste keer wapens vervoerde met de taliban waren ze met een groep van tien tot elf mannen. Samen met de groep droeg je de wapens naar een dorp dat 40 minuten tot een uur verderop ligt, Sahbudin. Daar liet je de wapens achter in een base van de taliban waarna je alleen huiswaarts keerde. (npo p. 18, 19) Je deed dit soms wel vier keer per week, ook 's nachts. (npo p. 17, 19) De vraag kan gesteld worden waarom de taliban jou juist nodig hadden om mee wapens te dragen, ze waren immers met een hele groep. Er kan niet ingezien worden waarom de taliban de wapens niet zonder jouw hulp konden verplaatsen.

Een maand voor je vertrek uit Afghanistan verhuisde je naar het huis van je paternale oom, zo een vijftal minuutjes van je eigen huis vandaan. Ook toen deden de taliban nog beroep op jou om wapens te helpen dragen. Ze zouden eerst langs jouw ouderlijke huis passeren en de wapens die verplaatst moesten worden daar even neerleggen.

Vervolgens zouden twee talibs naar het huis van je paternale oom komen om je te halen zodat je mee kon helpen dragen. (npo p. 19, 20) Zoals reeds vermeld, is het weinig aannemelijk dat een groep van tien talibs een jongeman nodig leken te hebben om mee wapens te vervoeren. Het is nog minder aannemelijk dat ze jou speciaal kwamen halen in het huis van je oom, dat niet eens op de route lag naar Shahbudim, en dat terwijl ze de wapens tijdelijk in je ouderlijke huis konden achterlaten indien ze niet alles in een keer konden dragen. Je maakte op geen enkele manier duidelijk waarom de taliban de wapens niet zonder jouw hulp konden verplaatsen.

Wat nog meer vragen oproept, is het gegeven dat de taliban je meteen hun opslagplaats in Shahbudim toonden. Je zei dat de taliban daar een basis hadden, een groot huis waar wapens gestockeerd werden en waar ze ook verbleven. Niemand mocht daar binnen gaan, ook jij bent niet binnen geweest, want de taliban vreesde dat vliegtuigen hun base zouden bombarderen. (npo p. 19, 20) Het is niet logisch dat de taliban je zomaar hun wapenopslagplaats toonden. Je was immers een jongeman die ze even ervoor van het veld hadden gepikt, die tegen zijn zin hielp, weinig interesse had in de madrasa, 'gekozen' werd omdat je huis toevallig op een handige plek lag en daarenboven bedreigd werd zelfmoord te moeten plegen indien je niet zou meewerken met hen. Er kan niet ingezien worden waarom de taliban je een dermate belangrijke plek zouden tonen en het risico namen dat je het aan iemand zou doorvertellen, des te meer omdat je op geen enkele manier blijk gaf van interesse in de taliban of hun visie. Dat de taliban volgens jou verklaringen zo onvoorzichtig te werk gingen, doet verdere twijfels ontstaan over de geloofwaardigheid van je verhaal."

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en vrees, het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het poneren van speculaties en veronderstellingen, waarmee hij echter voormelde bevindingen van de adjunct-commissaris, die steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk en pertinent zijn, niet ontkracht. Waar verzoeker aanvoert dat het, gelet op de door hem geschetste context waarbij de taliban deden wat ze wilden en de macht hadden in zijn dorp en zijn eigen profiel van "jonge, beïnvloedbare tiener die geconfronteerd werd met een indrukwekkende gewapende groep", "volkomen onlogisch" zou zijn dat verzoeker de bevelen van de taliban zou weigeren, blijft hij in gebreke te verklaren waarom zijn hulp bij het vervoeren van wapens zo cruciaal geweest zou zijn. Dienaangaande herhaalt verzoeker dat de belangrijkste reden de strategische ligging van zijn huis was. Deze uitleg kan hoogstens verklaren waarom de taliban zijn huis zouden willen gebruiken als tijdelijke stockageplaats voor hun wapens, doch niet waarom verzoeker hen ook moest helpen om de wapens te verplaatsen. Verzoeker voegt hier in zijn verzoekschrift *post factum* aan toe dat hij denkt "dat het een manier was voor de taliban om hem te benaderen en hem na verloop van tijd misschien te overtuigen om zich bij hen aan te sluiten". Verzoeker veronderstelt dat, aangezien hij de taliban gehoorzaamde, dit waarschijnlijk de reden is dat de taliban op hem beroep bleven doen, ook wanneer hij reeds bij zijn oom M. M. woonde. Hij meent tevens dat rekening moet worden gehouden met "de tijdelijkheid van de gebeurtenissen", waarbij hij toelicht dat de taliban hem vlak voor de machtsovername benaderden, "wat zeker betekent dat de Taliban al zoveel mogelijk wapens in hun basis wilden hebben om mee te vechten". Verzoeker maakt deze veronderstellingen echter geenszins concreet, noch schept hij hiermee duidelijkheid over de vraag waarom de taliban specifiek hem in het vizier hadden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt tevens dat, waar er werd gevraagd of de taliban verzoeker probeerden te overtuigen van hun waarden en hun visie, verzoeker verklaarde enkel door de taliban aangemoedigd te zijn om naar de madrasa te gaan, wat hij weigerde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij stelt dat "het helemaal niet onlogisch is" dat de taliban hem eerst gedurende verschillende weken dit "gemakkelijk werkje", namelijk wapens vervoeren, lieten doen, om vervolgens hem ervan proberen te overtuigen zich bij hen aan te sluiten. De Raad merkt op dat de taliban volgens verzoekers verklaringen soms tot viermaal per week op hem rekenden, ook 's nachts, dat verzoeker bij het dragen van de wapens twee controleposten moest passeren en dat de taliban hem hun wapenopslagplaats getoond zouden hebben (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17, 20 en 21). De vraag of dit effectief een "gemakkelijk werkje" was buiten beschouwing gelaten, schept verzoeker met zijn betoog geen verdere duidelijkheid over de reden waarom de taliban zijn hulp zo nodig hadden, mede in acht genomen dat verzoeker een veertienjarige adolescent was en de taliban reeds met tien of elf waren om de wapens naar de opslagplaats te brengen. Tevens merkt de Raad op dat verzoeker met voorgaande veronderstellingen eraan voorbijgaat dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet enkel verklaard heeft wapens te vervoeren, maar dat hij ook mee zou moeten vechten hebben (*ibid.*, p. 8, 11). Waar de adjunct-commissaris het niet aannemelijk acht dat verzoeker, die niet achter de ideeën van de taliban staat, de wapenopslagplaats van de taliban te zien kreeg, herhaalt verzoeker slechts zijn eerdere verklaringen dat hem dit van buitenaf werd getoond, hij dit aan niemand durfde te vertellen en "dat als hij die aan iemand zou laten zien, ze hem dat niet zouden toestaan". Hiermee weerlegt verzoeker niet dat hij deze opslagplaats wel degelijk wist zijn en maakt hij geenszins aannemelijk

dat de taliban een dergelijke belangrijke plaats zouden tonen aan een veertienjarige adolescent, die weinig tot geen interesse toont in hun ideeën en opvattingen.

Verzoeker kan met zijn betoog de bovenstaande analyse van de adjunct-commissaris, die pertinent en terecht is en steun vindt in het administratief dossier, niet ombuigen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij, gelet op het voorgaande, in gebreke blijft. Zodoende blijven de motieven van de adjunct-commissaris onverminderd overeind en worden zij door de Raad overgenomen.

Verder kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen na zijn vertrek weinig aannemelijk zijn. De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande op goede gronden:

“Ten derde zijn je verklaringen over wat er na je vertrek is gebeurd weinig aannemelijk. In de periode na je vertrek zijn de taliban je niet meer komen halen om wapens te veroveren. Pas toen je al een maand in België was, zijn de taliban naar je thuis gekomen om te vragen aan je vader waar je was en waarom hij je naar Europa had gestuurd. De taliban waren dit te weten gekomen nadat andere dorpingen die info hadden doorgegeven. Sinds dat moment komen de taliban twee tot drie keer per week naar je huis en nemen ze soms je vader mee voor een paar dagen. Ze willen namelijk dat je vader je terug naar Afghanistan haalt. (npo p. 11, 12, 13, 14, 21)

In je verklaringen hierover vallen en aantal zaken op. Zo is het vreemd dat de taliban pas doorhadden dat je vertrokken was nadat je al een maand in België was toegekomen, dus ongeveer een half jaar na je vertrek. Gezien ze je tot aan je vertrek meermaals per week nodig hadden om wapens te vervoeren, lijkt het wel heel toevallig dat ze je plots niet meer nodig hadden, net vanaf het moment dat jij vertrok uit Afghanistan. Dit is weinig aannemelijk.

Daarenboven kan niet ingezien worden waarom de taliban sinds een maand na je aankomst in België je vader nog steeds lastig vallen in de hoop dat hij je terug naar Afghanistan zou laten komen. Je maakte niet duidelijk waarom de taliban zo veel tijd en moeite steken om je terug in Afghanistan te krijgen. Gevraagd wat de taliban juist willen bereiken door je vader te blijven lastigvallen, gaf je toe dat je het niet weet, maar het zijn hun regels. Je vader heeft je er niets over verteld. (npo p. 12) Je werd nogmaals gevraagd waarom jij zo belangrijk bent in de ogen van de taliban dat ze je vader nog steeds komen opzoeken. Je zei dat het was omdat je naar België bent gekomen en je vader je wegstuurde. (npo p. 15) Daarenboven ben je amper op de hoogte van deze benaderingen, en dat ondanks de frequentie. Je weet bijvoorbeeld niet wanneer ze de laatste keer zijn langsgekomen. Je vader vertelt je er zelf niets over want hij wil je niet droevig maken. Je weet deze dingen via je broer en je buurman, maar ook je broer is zuinig met de details. Je hebt je vader er zelf nooit vragen over gesteld. (np po. 12, 13) Dat je niet meer informatie hebt gevraagd over wat er net gebeurd zou zijn, lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor je geloofwaardigheid andermaal op ernstige wijze wordt aangetast. De taliban zou immers specifiek naar jou op zoek zijn geweest en dit zou de rechtstreekse aanleiding voor jouw vlucht uit het land hebben gevormd. Dat je vervolgens niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de nasleep die een grote impact op en verregaande gevolgen voor jouw familie zouden hebben gehad, kan weinig overtuigen.”

De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door louter aan te geven dat hij geen verklaring kan geven waarom de taliban zoveel moeite doen om hem te vinden en waarom zij pas een maand na zijn aankomst in België zijn familie begonnen te bedreigen, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Waar verzoeker erop wijst dat de taliban pas vijf maanden na zijn vertrek uit Afghanistan naar hem op zoek gingen en het volgens hem moeilijk voor te stellen is dat hij, net nadat de taliban de macht hadden overgenomen en hun regering hadden georganiseerd, hun eerste en belangrijkste doelwit was, merkt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris op dat verzoeker wel tot viermaal per week door hen werd ingezet, waardoor zijn afwezigheid snel opgemerkt zou moeten zijn. Verzoeker meent dat het gemakkelijker te begrijpen is dat de taliban zijn familie opnieuw zijn beginnen bedreigen eens hun macht gevestigd was en zij in het hele land actief waren, *“want ze hoeven alleen maar door het dorp te gaan, waar ze sterk aanwezig zijn, en N(...)'s vader eraan te herinneren dat zijn zoon zich moet overgeven”*, doch daarmee gaat verzoeker voorbij aan zijn eerdere verklaringen volgens dewelke de taliban reeds voor de machtsovername de macht hadden in zijn dorp en niet gehinderd werden om zich naar verzoekers huis te begeven (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, 21). Verzoeker verklaart noch verschoont tot slot zijn gebrekkige kennis aangaande de bedreigingen door de taliban die zijn vader op heden nog frequent zou ontvangen door louter te herhalen dat zijn vader niets vertelt om hem niet ongerust te maken en dat hij de enige informatie die hij via zijn broer en buurman heeft verkregen aan het CGVS heeft doorgegeven. Temeer verzoeker aangeeft ongeveer twee of drie keer per week contact te

hebben met zijn familie (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), en gezien het belang van dit element voor zijn verzoek om internationale bescherming, mag van hem worden verwacht dat hij zich hierover vanuit België terdege informeert, waartoe hij in gebreke blijft. Verzoekers betoog dat hij cultureel als zwak en kwetsbaar wordt beschouwd en zijn familie hem niet bezorgd wil maken, is bijgevolg niet afdoende.

De foto's die verzoeker bijbrengt van een vernield huis bevatten geen enkele objectieve aanwijzing dat het hier wel degelijk om verzoekers huis gaat, noch bevatten zij enige info over de plaats waar en het tijdstip waarop zij gemaakt werden (AD, stuk 6, 'Documenten', nr. 4). Aldus vormen deze foto's geen begin van bewijs dat verzoeker en zijn familie hun huis moesten afstaan aan de taliban en dat dit, zoals verzoeker verklaart, een of twee dagen later vernield zou zijn door vliegtuigen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Uit voormelde neergelegde getuigenverklaringen uitgaande van medewerkers van het Rode Kruis kan niet blijken dat er enig verband bestaat tussen zijn voorgehouden vluchtrelaas en het feit dat hij verlegen is en moeite heeft om zichzelf open te stellen naar mensen die hij niet kent (AD, stuk 6, 'Documenten', nr. 3). Verder duidt hij niet hoe zijn sociale moeilijkheden van invloed zouden zijn geweest op de behandeling van zijn verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling. Waar in deze getuigenverklaringen kan worden gelezen dat verzoekers verklaringen soms een gebrek aan detail en precisie kunnen vertonen onder invloed van de stress die hij ervaart, kan nergens uit de bestreden beslissing blijken dat deze uitsluitend zou zijn gebaseerd op een verwijt in die zin, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift wenst voor te houden. Verzoeker kan bijgevolg niet worden bijgetreden in zoverre hij van oordeel is dat zijn profiel "*niet op geldige wijze*" in rekening zou zijn genomen bij de analyse van zijn verklaringen.

Waar verzoeker in dit verband citeert uit meerdere arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker van oordeel is dat de door hem aangehaalde gebeurtenissen niet "*vanuit zijn perspectief*" werden geanalyseerd en opmerkt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud toch uitlegde, met tekeningen, hoe hij en de taliban de wapens vervoerden, welke wapens ze bij zich hadden en waar ze heen gingen, dient erop te worden gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. De door verzoeker aangehaalde elementen wegen niet op tegen de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die voldoende draagkrachtig zijn en volstaan om te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing grotendeels gebaseerd is op het feit dat hij, die ten tijde van de feiten vijftien jaar oud was, de *modus operandi* van de taliban niet kan uitleggen, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat aan verzoekers vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor de taliban.

Voorts wijst verzoeker in zijn verzoekschrift specifiek op een risico op vervolging bij terugkeer uit Europa en betoogt hij in dit verband dat uit verschillende rapporten blijkt "*dat de Taliban allen die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen*". Hij stelt dat uit alle aangevoerde elementen blijkt dat hij zich, "*sinds hij Afghanistan bijna twee jaar geleden verliet, heeft ontwikkeld als een jonge Belgische tiener, omringd door zijn vrienden, gepassioneerd door school*" en dat hij zijn schoolopleiding boven religie stelt.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of*

Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat de adjunct-commissaris de ‘europeanisering’ van verzoeker enkel in termen van subsidiaire bescherming geanalyseerd heeft, gaat hij voorbij aan de volgende motivering in de bestreden beslissing:

“In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft je echter in gebreke.

Je haalde aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden omdat je in Europa tijd hebt doorgebracht met niet moslims en de taliban bijgevolg denken dat je de islam verlaten hebt. (npo p. 11, 12, 22) Uit je verklaringen werd duidelijk dat je nog steeds moslim bent. Zo probeer je te bidden, maar soms mis je gebedsmomenten omdat je naar school moet gaan. Je gaat niet naar de moskee omdat er geen in de buurt zijn van waar je woont. (npo p. 10) Je neemt ook nog altijd deel aan de ramadan. (npo p.2) Je gaf ook aan dat je in Afghanistan niet de kleren kan dragen die je nu hier in België draagt en waar je aan gewend bent en je baard moet laten groeien. (npo p. 11, 12, 15)

Er moet vooreerst op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang,...) gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en je toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Gezichtsbeharing of het dragen van bepaalde kleren kan niet als fundamenteel recht worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot vervolging of onmenselijke behandeling zou kunnen leiden.

Je vertelde dat je Belgische vrienden hebt en dat je het leven hier gewend bent. Je bent een jaar geleden voor een kleine week naar Oostende gegaan met een groep Belgen. Het was een activiteit die georganiseerd was door het opvangcentrum. Je voelt je hier goed en vindt het fijn. Je gaat naar school en ook daar heb je een paar Belgische vrienden. Je legde foto's neer en je schoolrapport om deze zaken aan te tonen. (npo p. 3, 6, 15) Deze documenten tonen weliswaar aan dat je je probeert te intigeren in België en goed je best doet op school en om Frans te leren. Dit betekent echter niet automatisch dat je verwesterd bent. Het is eerder een onderdeel van het te verwachten integratieproces van een verzoeker om internationale bescherming in België.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot bijna 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelde je dat je twee tot drie keer per week contact hebt met je familie. (npo p. 9) Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris verzoekers vrees vervolgd te worden door de taliban omwille van zijn verblijf in Europa zowel in het licht van artikel 48/3 als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geanalyseerd heeft.

Verzoeker bekritiseert voorgaande analyse en conclusie doch laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Gelet op de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 31 maart 2022 waarin verzoekers leeftijd wordt vastgesteld op 17,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,4 jaar (AD, stuk 5, 'Deel DVZ', beslissing Dienst Voogdij van 31 maart 2022) en verzoekers verklaringen geboren te zijn op 12 september 2006 en Afghanistan te hebben verlaten tien dagen voor de machtsovername van de Taliban van augustus 2021, kan worden aangenomen dat verzoeker Afghanistan verliet toen hij nog net geen vijftien jaar oud was. Ondanks het feit dat verzoeker, die verklaart ongeveer vier maanden onderweg te zijn geweest naar België (AD, stuk 5, verklaring DVZ, vraag 33), vijftien jaar was bij aankomst in België en bijgevolg een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker ging in Afghanistan tot de achtste graad naar school en verklaart momenteel nog twee- tot driemaal per week contact te hebben met zijn broer, zijn vader, zijn moeder en zus (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), zodat er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een netwerk in Afghanistan. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij als minderjarige in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker legt zijn Belgische schoolrapporten neer (AD, stuk 6, 'Documenten', nr. 2) en verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud Frans te leren (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en 3). Tevens legt hij foto's neer van een meerdaagse uitstap naar Oostende, geregeld via het opvangcentrum, waarop hij te zien is met Belgische jongeren (AD, stuk 6, 'Documenten', nr. 1) en legt hij bij aanvullende nota een brief met bijgevoegde foto's neer van zijn leerkracht op zijn voormalige school waarvan hij stelt dat met dit gegeven "*de verwestering [wordt] benadrukt en verder onderlijnd, welk een reëel risico zorgt bij terugkeer in het kader van een gepercipieerde verwestering*" (aanvullende nota, stuk 1). Waar verzoeker aldus blijkt geeft van zijn wil tot integratie in de westerse samenleving, onder meer via zijn scholing en zijn contacten met (ex-)leerkrachten en leerlingen, geeft hij evenwel onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In dit verband is het relevant te vermelden dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nog steeds de islam praktiseert (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) en dat hij zich van een tolk Pasjtoe bedient.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Het loutere gegeven dat verzoeker zijn kledingstijl zou moeten aanpassen en een baard zou moeten laten groeien, kan in hoofdzaak van verzoeker niet worden gekwalificeerd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Redelijkerwijze kan van verzoeker worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert bij een eventuele terugkeer naar zijn land en zijn regio van herkomst. Deze elementen zijn geenszins persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor verzoeker het risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban (zie *supra*), blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft verzoekers betoog over het leven onder talibanbewind waar de sharia wordt toegepast en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de provincie Baghlan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nummer 278 653 van 12 oktober 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen aan vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, er naar school is geweest en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, die zijn hulp zouden eisen voor het dragen van wapens, niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve

factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban voor een einde zorgde van de internationale hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker verwijst naar de arresten met nummers 257 586, 270 813 en 278 654 van respectievelijk 1 juli 2021, 31 maart 2022 en 12 oktober 2022 van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 11 december 2023 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en waaruit hij citeert is immers dezelfde, of ligt minstens in dezelfde lijn, als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

De kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie volstaat verder niet. De Raad benadrukt dat de impact van de machtsovername door de taliban op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen in rekening werd gebracht. Te dezen toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de gehanteerde landeninformatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Uit deze landeninformatie blijkt dat er in Afghanistan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke

schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker "*in nog meer ondergeschikte orde*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. WILLAERT